

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **S. M.**
bytem B. 134, X D.
zastoupený opatrovníkem obcí Bohuslavice
sídlem Bohuslavice 2, 789 72 Dubicko

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. X, ve věci příspěvku
na bydlení

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „úřad práce“) z 13. 12. 2018, č. j. X, o poskytnutí příspěvku na bydlení ve výši 3 216 Kč od 1. 7. 2018.
2. **Žalobce v žalobě** žádal doplatit příspěvek na bydlení od 1. 8. 2018 dosud v plné výši. Úřad práce nesprávně vypočítal příspěvek ve výši 3 216 Kč. Úřad práce měl správně počítat příjem domácnosti pouze z finančních prostředků žalobce a jeho manželky. Napadené rozhodnutí je zmatečné, „nemá kontakt s realitou“, rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě stanovené zákonem a ve stejné věci žalovaný vede několik samostatných řízení.

3. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobce 18. 7. 2018 podal žádost o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení od 1. 7. 2018. Odvolání žalobce bylo žalovanému doručeno 4. 1. 2019 a žalovaný napadené rozhodnutí vydal 21. 1. 2019. Ve stejné věci, tedy ve věci poskytnutí příspěvku na bydlení ode dne 1. 7. 2018 správní orgány nevedou žádné další správní řízení.
4. Žalobce zcela pominul § 7 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), podle kterého jde-li o příspěvek na bydlení, považují se za rodinu všechny osoby, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu; podmínka, aby spolu trvale žili a společně uhrazovaly náklady na své potřeby, se však nevyžaduje. Tato skutečnost byla uvedena i v napadeném rozhodnutí na straně 4. Podle potvrzení o úhradě stočného za uvedenou nemovitost se zde zdržuje celkem sedm osob. K trvalému pobytu je hlášených pouze šest osob a k takovému počtu osob úřad práce také přihlížel při stanovení nároku a výše uvedené dávky. Jednotliví členové domácnosti mohou hospodařit samostatně, nemusí spolu žít a společně uhrazovat náklady na své potřeby, a přesto jsou společně posuzovanými osobami pro účely příspěvku na bydlení. Úřad práce a žalovaný tak musely za účastníka řízení považovat žalobce, nicméně další osoby musely zařadit do okruhu společně posuzovaných osob, zjišťovat jejich příjmy a přihlídnout k nim při hodnocení věci. Nad rámec projednávané věci žalovaný uvedl, že pokud vlastník umožní užívat svou nemovitost dalším osobám, aniž by požadoval přiměřený podíl na úhradách nákladů spojených s bydlením, je to jeho svobodné rozhodnutí, jehož důsledky však musí přijmout. Nelze očekávat, že takto vzniklé náklady budou hrazeny ze státního rozpočtu.
5. Podle **rozhodnutí úřadu práce** ze dne 13. 12. 2018 žalobce v žádosti o příspěvek na bydlení uvedl pět osob, které jsou v bytě společně se žalobcem hlášeny k trvalému pobytu. Tyto osoby se na žádost podepsaly. Dvě osoby doložily doklad o výši příjmů a další osoby prohlásily, že v rozhodném období neměly žádné příjmy. Žalobce stvrdil svým podpisem 18. 7. 2018 poučení o základních právech a povinnostech účastníka řízení. Proti oznámení o přiznání dávky žalobce podal námitku, kde uvedl, že dávka byla v malé výši.
6. **Žalobce v odvolání** uvedl, že jeho dcera i s dětmi bydlí se žalobcem, ale žalobce nemá žádné právo na její peníze, stejně tak jako ona nemá právo na jeho peníze. Žalobce uvedl, že se posuzuje jen se svojí manželkou.
7. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** k námitce žalobce, že nemá se svojí dcerou a jejími dětmi nic společného, dcera u něj pouze bydlí, uvedl, že tato skutečnost je pro řešenou otázku nerozhodná a žalovanému nepřísluší posuzovat poměry mezi účastníkem řízení, jeho dcerou a jejími dětmi. Správní orgány vzaly v potaz okruh osob, které jsou na adrese domu žalobce hlášeny k trvalému pobytu, které žalobce uvedl v žádosti a které se na žádost podepsaly, v souladu s § 7 zákona o státní sociální podpoře. Případné narovnání finančních pohledávek mezi jednotlivými osobami v domácnosti je na jejich vzájemné dohodě.
8. Bylo prokázáno, že žalobci byly v rozhodném období vypláceny dávky důchodového pojištění ve výši 23 871 Kč za duben až červen 2018. Manželka žalobce měla ve druhém čtvrtletí roku 2018 nulový příjem a společně posuzovaná dcera žalobce měla rozhodný příjem ve výši 56 954 Kč (příjem ze závislé činnosti a nemocenské dávky). Společně posuzovaná vnoučata žalobce měla v rozhodném období nulový příjem. Úřad práce stanovil měsíční průměrný příjem rodiny v souladu s § 7 odst. 5 a § 4 zákona o státní sociální podpoře ($80\,825 : 3 = 26\,941,67$ Kč). Celkové náklady na bydlení v rozhodném

období činily 39 602 Kč za plyn, elektřinu, vodné, stočné a odvoz odpadu. Průměrné měsíční náklady na bydlení byly ve výši 13 200,67 Kč. Tato částka je vyšší než 30 % příjmů, tj. 8 082,50 Kč ($26\,941,67 \times 0,30$) a současně částka příjmů není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení 11 298 Kč, a proto žalobci vznikl nárok na příspěvek na bydlení ve výši 3 216 Kč ($11\,298 - 8\,082,50$). Podmínky pro nárok a výplatu příspěvku na bydlení jsou taxativně stanoveny v § 5, § 7 a § 24 až § 27 zákona o státní sociální podpoře a nelze je aplikací či výkladem rozšiřovat. Pokud se žalobce nachází v nepříznivé sociální situaci, žalovaný mu doporučil obrátit se na městský úřad se žádostí o pomoc při řešení jeho svízelné situace, případně na úřad práce ohledně pomoci v hmotné nouzi.

9. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jde-li o příspěvek na bydlení, považují se za rodinu všechny osoby, s výjimkou osob uvedených v odstavci 4, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu; podmínka, aby spolu trvale žily a společně uhrazovaly náklady na své potřeby, se však nevyžaduje.
11. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 4 Ads 96/2009-93, pojem rodina je pro účely posuzování nároku na příspěvek na bydlení ze systému státní sociální podpory definován za pomoci zvláštního formálního kritéria, kterým je údaj o trvalém pobytu osob hlášených v témže bytě (§ 7 odst. 1 a odst. 6 zákona o státní sociální podpoře). Při stanovení okruhu osob společně posuzovaných s oprávněnou osobou (tj. žadatelem o dávku) tedy není třeba posuzovat, zda tyto osoby byt fakticky užívají či s oprávněnou osobou trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.
12. V posuzované věci počet a jména osob hlášených trvale na adrese X žalobce uvedl v žádosti o dávku a tyto údaje podepsali on a všechny uvedené osoby, resp. za tři nezletilé děti jejich matka, dcera žalobce. Úřad práce ověřil tyto údaje dotazem v centrální evidenci obyvatel. O počtu osob hlášených trvale k pobytu na uvedené adrese tak nebylo sporu. Žalobce fakticky nesouhlasí se zněním zákona, nikoli s jeho užitím a výkladem v napadených rozhodnutích.
13. Nemožnost rozšiřujícího výkladu v sociálních věcech opakovaně vyslovovaly soudy již v mnoha rozhodnutích. Jeho nepřípustnost odůvodňovaly zejména tím, že je v rozporu se zájmy ostatních (oprávněných osob, pojištěnců, jiných osob atd.), šel by nad rámec zákona, příp. Ústavy, situaci lze řešit jinými dávkami, záleží na vůli a autonomním rozhodnutí zákonodárce, které správní orgány a soudy nemohou nahrazovat (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08, č. 251/2008 Sb.; usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. I. ÚS 138/01).
14. Soud neshledal ani nepřezkoumatelnost, vnitřní rozpornost nebo jiné vady napadeného rozhodnutí ve smyslu žalobních námitek, rozhodnutí obsahovalo všechny náležitosti podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný rozhodnutí vydal v zákonné lhůtě a podle vyjádření žalovaného a podle správního spisu zde není žádné jiné řízení ve věci.

15. Soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v něm neměl úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech sociální péče nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 10. prosince 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně